



Emlékezzünk 1848 forradalmáira

A Sydney-i Magyar Ház Szövetkezet tagjai 1848 forradalmáira emlékeztek 2019 március 10-én. A Himnusz eléneklése után vitéz Tassányi József köszöntötte a vendégeket a Magyar Ház vezetősége nevében. Ezt követte a Nemzeti Dal video vetítésben a 2012-es magyar parlament előtti ünnepségről.

Arany János: Az örökség (részlet)

.....

*E becses zászlónak, a hazának,
Védelmében hányan elhullának!
Vérökben a rúdját hányszor megfereszték
Régi ősapáink! de el nem ereszték.*

*Igy a zászló, ránk örökbe maradt,
Ránk hagyák azt erős átok alatt:
Átok alatt, hogy, ha elpártolunk attul,
Ne legyen az isten istenünk azontul.*

*Most telik be, vagy soha, ez átok.
A zászlót, a zászlót ne hagyjátok!
Ha minket elfű az idők zivatarja:
Nem lesz az istennek soha több magyarja.*



Arany János intő szavait ILosvay-Egyed Katalin tolmácsolta.

“Három színű ősi magyar lobogó...” , “Süvegemen nemzeti szín rózsza...”, és több más korabeli katonadal dallamai hangzottak fel a zongorán Stopic Lori keze alól.

Ezt követte az ünnepi beszéd, melyet Reményi Tamás Kőrösi Csoma Sándor ösztöndíjas mondott el.

Tisztelt ünneplő Közösség!

Az akkori résztvevők visszaemlékezéséből tudjuk, csípős, esős, hideg nap volt a 171 évvel ezelőtti március 15-e. Ahogyan tudni véljük, metsző szélben szavalta a költő a lépcsőkön a Nemzeti dalt, „Talpra magyar, hí a haza...”.

Soroljuk az ismert szereplőket, az eseményeket. Mindig, még mindig minden olyan hősies, félelmetes erőtől duzzadó, felemelő és hihetetlen, mire is képes a mi szabadságvágyunk.

Eltelet 171 év, s a történelem nagy játszóterén mi változott? A közös Európa része ma Magyarország, de az elmúlt években sokszor úgy tűnik, a hangban, a kiáltásban, a feladatra való felhívásban Magyarország egyedül áll. Mintha Európa aludna és a szabadság nem volna fontos senki másnak, csendesen, egymás között beszélnek a népek, hogy valami nincs rendben, de szólni, a hangját felemelni más nem meri! Magyarországnak szüksége van minden magyarra, a szórványból, s a diaszpórából.

„Mi vagyunk a lámpafény”, mondja Petőfi 1849 januárjában. ..És, mint tudjuk, a **nemzetet**, alapjaiban, a közös múlt élménye teszi egyggyé! Az együvé tartozásról szólunk, úgy hogy tudjuk fizikai értelemben nem élhettük meg...Petőfit továbbgondolva, a Világos utáni időkről gondolkodva, az elmúlt 171 évről elmélkedve, nem feledve a Bach-korszak borzalmaival, a kiegyezéshez vezető utat, a dualista Magyarország felemelkedésének történetét, a robbanásszerű fejlődést, a világháborút, Trianont, a szétdaraboltság kilenc évtizedét, a második világháború katalizmáit, a szocializmus korát, '56-ot, a rendszerváltás több, mint két évtizedét!

Mikor március 15-ről emlékezünk, arról beszélünk, gondolkodunk, mi belőle a tanulság, mit vonhatunk le tapasztalatként?

Petőfi azt állítja, hogy „Mi vagyunk a lámpafény”. Mi! Többes szám első személyt használ. Pedig ha valaki, ő tudta, hogy az összetett egész alkotó „mi” mögött, azon belül, mennyi egyedi van. Mennyi ezer és tízezer különös, ismert vagy ismeretlen sors. És mennyi konfliktus. Személyes összeférhetlenség és koncepció-beli különbség. Hadd emlékeztessenek itt csak a mítikussá tornyosuló Kossuth-Széchenyi konfliktusra, vagy az egymással acsarkodó történetére. S ez ma is folytatódik...

A megkerülhetetlen kérdés az, mire tanít minket történelmi tudatunk 1848-as, 1849-es fejezete? ... Engem ma a válasznak az az eleme ejt rabul, hogyan olvadtak egybe, egy zászló alá azok, akik oly sokfélék, annyira különbözők, nem ritkán egymással szemben állók voltak! Milyen csodálatos, hogy a közös szándék, a szabadságvágy, a nemzet felemelkedésének fontossága és reménye, az azért való kiállítás és áldozatvállalás mennyire felülírta a létező, néha feszülő különbségeket.

És mindenek fölött a legfontosabb kérdés, hogy állunk ma ezzel a felülemelkedéssel? Úgy általában, mi, magyarok. Azzal, ami '48-at „lámpafénnyé” tette, amiért egy zászló alá tömörültek mindazok, akiket azonos érdek hajtott, függetlenül a köztük létező nézetkülönbségektől.

A kérdés, hogy állunk mi ezzel az egységgel ma? A választ én magam is hordozom. Itt állok ma Önök között, egy Vazsmegyében született magyarként, nem politikusként, hanem egy küldöttként 16.000 km-re a szülőhelyemtől. Azért állhatok ma itt, és ünnepelhetek ma közösen itt Sydneyben Önökkel, mert az Anyaország ma úgy gondolja Önök, a távolban élő magyarok fontosak! Mert ma ismét sokan úgy gondolják, minden magyarra szükség van szerte a Nagyvilágban, hogy ebben a globalizálódó világban talpra állhassunk és megmaradhassunk!

Én egy olyan világban voltam gyermek és éltem át a rendszerváltás két évtizedét, közel harminc évet, amikor nem volt „divat” otthon, Magyarországon magyarnak lenni, olyanok akartunk lenni, mint az európaiak. Vagy talán jobban akartunk lenni európaiak, mint magyarok, s akár így is fogalmazhatok kevesen mertek igazán magyarok lenni. A magyar zászlót kitűzni a ház falára, vagy a Himnuszt hangosan, szívből énekelni... furcsa volt,... De Önök és sokan mások a jelenlegi országhatárokon túl megmutatják ma nekünk, hogy ezt teljes szívvel is lehet tenni és csak így érdemes és kell tenni.. A Himnuszt nem meghallgatni kell, hanem együtt énekelni.

Nem tudom elfelejteni, amikor távol Magyarországtól jártam a csángó magyaroknál, tizenéves gyerekek hangosan és szívből énekeltek a Boldog Asszony Anyánkat, amit a legtöbb magyarországi fiatal már nem is ismer, vagy 2018. nyarán a felvidéken töltött időszak során látni azt, hogy a legidősebb magyar is feláll énekelni a Himnuszt és nem csak hogy feláll, de kihúzza magát és felegyenesedik, amennyire csak tud!

S éppen ma hat hónapja élem meg minden nap itt Ausztráliában, hogy itt is büszkén vállalja sok magyar az együvé tartozást! Köszönjük, hogy itt és így megélik Önök a magyar nemzethez tartozásukat! Bizonyos vagyok benne, nincs más választásunk. Ha sikeresek, erősödők, talpon levők és maradók akarunk lenni, össze kell kapaszkodnunk. A köztünk levő különbségeket meg kell tanulnunk megértéssel, megengedéssel kezelni. Ahhoz, hogy megtarthasson bennünket a nemzet hálója, nem fordulhatunk egymás ellen. Együtt, közösen, összefogva kell tennünk az egy nemzetért az egy magyarságért! Petőfi 1849 januárjában írt, általam ma többször idézett versének pár záró sorára emlékeztetnék bátorításul, útmutatóként:

*Tekints reánk, tekints, szabadság,
Ismerd meg mostan népedet:
Midőn más könnyet sem mer adni,
Mi vérrel áldozunk neked.*

*Vagy kell-e még több, hogy áldásod
Ne édemetlen szálljon ránk?
E hűtlen korban mi utósó
Egyetlen hiveid valánk!*

Isten éltesse a magyar nemzetet, Isten éltesse az ausztráliai magyar közösséget!



Stopic Lora



Remévi Tamás

A műsor befejezéseként Chamberlain Zhang operaénekes 3 dalt adott elő.

*“Mint a fecske, repülj messze földre,
Színarany szárnyú gondolat repülj el!
Rég nem látott hazámba kerülj el,
Vár a hõn szeretett szép otthoni táj.*

Verdi Nabuccojának Rabszolga dalát már idõnként vele dúdolta a közönség. Végül elhangzott Erkel Bánk bán c. Operájából a Hazám, hazám – magyarul. A hallgatóság könnyes szemekkel hallgatta végig.

*Hazám, hazám, te mindenem!
Tudom, hogy mindenem neked köszönhetem.
Arany mezõk, ezüst folyók,
Hõs vértõl ázottak, könnytõl áradók.
Sajgó sebét felejtí Bánk,
Zokog, de szolgálja népe szent javát.*

*Magyar hazám, megáldalak!
Szép érted élni, érted halni,
Te hõs magyar hazám!*



Az ebéd alatt és az ünnepi műsor után Rác András szórakoztatta a vendégeket. Köszönet a finom ebédért Ragács Adriennek, Horváth Olgának a szervezésért, Kozák Gyurinak a hangosításért és technikai segítségért, valamint Ilosvay Gusztinak a színpad háttér képért.

